

လမ်းမင်းပိုပို

အ
ဆိုး
သတ်
မ
လှ
သော
စာ
မျက်
နှာ
များ

(၁)

အလွမ်းတို့ သားအဖ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို တက်လာခဲ့တဲ့ အချိန်က အလွမ်းအသက် ဆယ်နှစ်ပြည့်ဖို့ လပိုင်းလောက်လိုပါသေးသည်။ အလွမ်းငါးနှစ်သမီးမှာ အလွမ်းရဲ့ အမေ ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလည်း ဆိုရင် အလွမ်းမပြောတတ်။ အဖေကတော့ "ဆင်းရဲလို့ သေတာ" လို့ သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး ပြောတတ်ခဲ့သည်။

အလွမ်း ကြီးပြင်းလာမှ အမေအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အမေဟာ တကယ်ပဲ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ဆေးကုသစရိတ်မဲ့တဲ့ ဘဝမှာ ဆင်းရဲလို့ သေတာလို့ ပြောနိုင်လောက်တဲ့ သေနည်းမျိုးနှင့် သေရတာပင်။ ဘာရောဂါရှိတယ်ဆိုတာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကုသလိုက်ရတယ်လို့ မှ မရှိဘဲ။ ချောင်းလေး တခွပ်ခွပ်၊ ရှူနာရှိုက်ကုန်းလေးနှင့် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်လျှင် အားမရှိသလို နဲ့ ချဉ်းချဉ်း။ အိပ်ရာထဲ မောပြီး လဲနေလိုက်၊ မူးဝေလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖောရောင်တတ်လာလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဖောတွေကျ၍ အရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်သွားလိုက်။

အလွမ်းကိုမွေးပြီး နောက်ကတည်းက ထိုကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တစတလုံးပါးပါးလာကာ တရှောင်ရှောင်နှင့် သေတဲ့ ဘဝကို ရောက်ရတာပင်။ အလွမ်းတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသက ရွာကလေး ငယ်ငယ်မှာ နေမကောင်းလို့ မြို့တက်ဆေးကုတယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုး မရှိသလောက်ပင်။ ရွာ

ကဆေးဆရာလိုလို ဆေးဝါးနားလည်သူလိုလို၊ ဝိုင်းဝန်းအားကိုးကြတဲ့ ဘကြီးငွေထံကပဲ လျက်ဆား၊ သွေးဆေး၊ ဟိုဆေးဒီဆေး အမှုန့်ကလေးတွေတောင်းကာ လျက်ရင်း တော်ရုံအဖျားအနာ ပျောက်တဲ့ လူလည်း ပျောက်။ ရောဂါကြီးလို့ မပျောက်တဲ့ လူလည်း တငွေငွေ တမြည်းမြည်းနဲ့ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်ပြီး သေသူသေ။

ဆေးကုဖို့ မပြောနဲ့ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ ဟင်းစားကလေးရှိဖို့ ပင် မနည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေနေကြရတာ။ အလွမ်းရဲ့ အဖေဟာလည်း ဆေးပေါ့လိပ် တစ်တိုခဲပြီး သမ္ဗန်လေး ခတ်ဖို့ ထက်လွဲပြီး ဘာမှ လုပ်ရေးလုပ်စရှိတဲ့ သူ မဟုတ်။ အမေက ဇွတ်အတင်းထားလို့ သာ သမ္ဗန်နှင့် သွားရတဲ့ မြို့ငယ်ကလေးက မူလတန်းကျောင်းမှာ အလွမ်း ကျောင်းနေခွင့်ရခဲ့ကာ ထိုသို့ ကျောင်းစ၊နေရတဲ့ နှစ်မှာ ပဲ အမေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။

"ကိုရင် ကျွန်မသမီးကို ပညာတတ်အောင် ဆက်သင်ပေးနော်၊ ပညာတတ်ပစေ။ ရှင် ရအောင်ကြိုးစားပြီး ကျောင်းထား၊ ကျွန်မကို ကတိပေးစမ်းပါ"

အမေသေခါနီး ထိုကတိကိုတောင်းရာ အဖေက ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာရင်း "အေးပါကွာ" ဟု အသံတုန်တုန်နှင့် နာခံရှာပါသည် ။ သို့သော် အလွမ်း ငါးတန်းတက်ရမည့်နှစ်ကျတော့ အဖေသည် အိမ်ထဲရံကို မှီထိုင်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုက်၍ ငေးနေရာမှ

"အလွမ်းငါ့သမီး၊ သမီးကို အဖေ ကျောင်းမထားနိုင်တော့ဘူးဟေ့"

ငါးပိရည်ကျိုအိုးအောက်က မီးဖိုထဲ ထင်းစ၊အချောင်းကလေးတွေ ထိုးထည့်ရင်း မီးတောက်အောင် ကုန်းမှုတ်နေတဲ့ အလွမ်းသည် မျက်ရည်တလည်လည် ဖြစ်သွားရရင်း

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဖေ"

ဝမ်းပန်းတနည်း လှည့်မေးမိသည်။ ။

"ဒီနှစ်ဆို တခြားအလယ်တန်းကျောင်းလည်း ပြောင်းထားရတော့မှာ ကိုး၊ အဖေမှာ သမီးအကြိုအပို့လည်း မအားဘူးကွဲ့၊ စာအုပ်ဖိုး ကျောင်း အပ်စရိတ်အတွက်လည်း ငွေမရှိဘူး သမီးရဲ့ "

တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် စရိတ်စကတွေ ကြီးမားကုန်ကျလာကာ အရင် ကလုပ်သလောက်ထက် ပိုလုပ်စရာမရှိသော အဖေမှာ ဝင်ငွေဟာ အရင် ကလောက် မဝယ်နိုင်၊ မခြမ်းနိုင်၊ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်တော့တာ အလွမ်းအမြင်ပင်။ သို့သော် အလွမ်း ကျောင်းတက်ချင်သည်။ ။

"အဖေ အဖေ့ကို အမေ ကတိတောင်းသွားတာ အဖေမေ့သွားပြီ လား"

အလွမ်းက ငိုသံပါနှင့် ပြောလျှင်

"ဒါက ကြာ ,ကြာလှပြီပဲ သမီးရယ်၊ အဖေလည်း တတ်နိုင်သလောက်တော့ ပညာသင်ပေးခဲ့သားပဲ၊ အဖေလည်း လေးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့တဲ့ သူပဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်ရှိတော့လည်း သင်ပေါ့၊ မရှိတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မတုံး"

အလွမ်းသည် ကျောင်းအပ်ချိန် မအပ်ရ၊ သူများ တွေ ကျောင်းသွားချိန် မလိုက်ရ၍

အိမ်ပေါက်ဝကိုမှီထိုင် ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ မနည်း။ ရွာကနေ ကျောင်းတက်သွားမည့် တခြားတစ်တန်း နှစ်တန်း သုံးတန်း ကလေးတွေကို အဖေ သမ္ဗန်ပေါ်တင်ကာ အဖေ အဖိုးအခယူ၍ လိုက်ပို့ပေးရတာရှိသည်။ ။ ဒါကိုမျှော်ကြည့်ပြီး တရက်ပြီးတစ်ရက် မရိုးနိုင်အောင် ငို

ကျန်ရစ်ရသူမှာ အလွမ်းပင်။

အဖေလည်း စိတ်ကောင်းမယ်တော့ မထင်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲဆိုတာလောက်ပဲ အဖေက ပေါ့ပေါ့သဘောထားလိုက်ပုံပင်။ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်မပေးတတ်သလို ရှိသည် ။ သို့သော် အလွမ်းဟာ အမေ့သမီးမို့ ထင်သည် ။ စာသင်ချင်တဲ့ စိတ်၊ ပညာလိုချင်တဲ့ စိတ်က ရင်ထဲမှာ အညှောက်ချိုးလို့ မရအောင်နေသည် ။

အမေဟာ အတန်းပညာ ဆယ်တန်းရောက်ခဲ့သည် ဟု အဖေ ပြောပြဖူးပါသည် ။ နောင်အခါတော့မှ အလွမ်း ထပ်သိခွင့်ရခဲ့သည် မှာ အမေတို့ ဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ကြီးတစ်မြို့က ငါးပိ ငါးခြောက် ပုစွန်ခြောက် ငံပြာရည် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ပွဲရုံပိုင်ရှင် ငါးဒိုင် ငါးခြောက်ဒိုင် ပိုင်သူတွေ သူဌေးတွေ ဖြစ်ကြသည် ဆိုတာပင်။

ထိုလုပ်ငန်းမှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ တောကလွှတ်ပို့လိုက်တဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားလေး အဖေနှင့် အမေတို့ မေတ္တာရှိကြ၍ သူဌေးသမီး သူဌေးမြေး အမေဟာ ချစ်သူတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အဖေ့နောက်သို့ မစဉ်းစား ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ချသွားခဲ့တယ် ဆိုတာပင် ။

အဖေနှင့်အမေ လိုက်ပြေးကြတော့ အမေက ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ အဖေက ဆယ့်ခြောက်နှစ်တဲ့ ။ စုံလုံးကန်း အချစ်ကြီးခဲ့တဲ့ အမေ့ကို အဖေနှင့် ဘယ်လိုမှ ခွဲမရခဲ့ဟု သိရသည် ။ အမေချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်စရာ၊ အဖေဟာ ရိုးသားအေးချမ်းလှ၍ ရုပ်ရည်လည်း အလွန်ချောပါသည် ။ နေပူစပ်ခါး သမ္ဗန်ခတ်နေရပေမဲ့ နဂိုရုပ်ချောလှတဲ့ အဖေဟာ ခုထိ တိုင် ကြည့်ကောင်းဆဲ။ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်လည်း ကျစ်လျစ်ကြံ့ခိုင်သည် ။

အလွမ်း ဆယ်နှစ်သမီးမှာ အဖေ့အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် မပြ

ညီသေး။ ငယ်ရွယ်နုပျိုတုန်းကလေး ရှိသေးသည် ။ ရွာကနေ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဘုရားလည်း ဖူးရင်း ရန်ကုန်မြို့ကို တစ်လကိုးသီတင်းတက်သွားကြတဲ့ မိသားတစ်စု မမျှော်လင့်ဘဲ ဘုရားပေါ်မှာ အမေ့အမျိုးတွေနှင့် ဆုံကြသည် ။ သူတို့ ဟာ ဟို အရင်ကတည်းက အမေ့ဆွေမျိုးတို့ရဲ့ ဒိုင်ပွဲရုံကြီးကို ဝင်ထွက်ခဲ့ဖူးကြသူတွေမို့ ခင်မင်မှုလည်း ရှိဖူးလေရာ သူတို့ ထံကတစ်ဆင့် အမေ ဆုံးသွားတာတွေ၊ အလွမ်းတို့ သားအဖေရဲ့ အခြေအနေတွေ၊ အလွမ်း ကျောင်းဆက်မနေရတာတွေ အလုံးစုံကို ထိုအဆွေအမျိုးများ ကြားသိသွားခဲ့ကြပြီးတဲ့ နောက်။

နောက်နှစ်လလောက် ကြာပြီတဲ့ အခါ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့် ထိုဆွေမျိုးတို့ က စာပါးလိုက်ပါသည် ။ အတိုချုပ် ဆိုရလျှင် အလွမ်းကို ရန်ကုန်မြို့ကို လွှတ်လိုက်ဖို့ ။ ကျောင်းထားပေးမည်၊ ကျွေးမွေး အဝတ်ဆင်မည်၊ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် အိမ်ထောင်ရက်သားတွေ ဘာတွေ ကျတဲ့ အခါကျရင် သင်တင့်လျောက်ပတ်သလောက်လည်း ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့လိုက်ဦးမည် စသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရသော စာကို အလွမ်းကပဲ အဖေ့ကို ဖတ်ပြခဲ့ရသည် ။

"အင်း"

အဖေက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ငိုငေးနေသည် ။ ဝေခွဲမရတဲ့ ပုံ။ အဖေဟာ ရိုးသားဖြူစင် စိတ်သဘောကောင်း ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတာကလွဲလျှင် အသိဉာဏ်တို့ ဆင်ခြင်တုံတရားတို့ ဘာလုပ်ရင် အရှည်သဖြင့် မည်သို့ အကျိုးသက်ရောက်မည် ဆိုတာမျိုး တွေးတောနိုင်စွမ်းမရှိတို့ တွင် အားနည်းရှာသူပင်။

ဘဝတွင် လှေကြီးထိုးရိုးရိုး ကိုယ်လုပ်တတ်တာကိုသာ သမားရိုးကျ

လုပ်ကိုင်စားသောက်နေဖို့ ထက် ဘာမှ ပို၍ ကြီးပွားဖို့ မကြံစည် မစွမ်း ဆောင်တတ်။ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းအား နည်းပါးသူ။ အခုလည်း အတွေးရ အကြံရ ကျပ်ကာ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပုံရသည်။ ။

"သမီး ဘယ်နှယ် သဘောရတုံး"

ဆယ်နှစ်သမီး အလွမ်းကို အဖေမေးသောစကားဖြစ်သည်။ ။ အလွမ်းမှာ တော့ ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေ မြင်နိုင်တာ မမြင်နိုင်တာထက် ဆန္ဒဆိုတာလေးက ရှိနေပါသေးသည်။ ။

"အလွမ်း ကျောင်းဆက်နေချင်တယ်"

"ဟုတ်လားအင်း"

"သူတို့ က အလွမ်းတို့ နဲ့ ဘာတော်တာလဲ အဖေ"

"သမီးအမေရဲ့ အမေ၊ သမီးအဘွားကတော့ ဆုံးငြိတဲ့ ၊ ကိုလှမောင်ကြီး ပြောပြတယ်၊ အခုရှိတာတွေက အဲဒီအတွက်ရဲ့ ညီအစ်မတွေ၊ အဘွားဝမ်းကွဲတွေပေါ့ကွယ်၊ နောက်တခြား ဘယ်သူရှိသေးမလဲ တော့ အဖေလည်း မသိဘူး"

"အလွမ်းတို့ ရန်ကုန်သွားရအောင်ပါ အဖေ၊ အလွမ်း ဒီရွာလေးမှာ ဘာမှ လည်း လုပ်စရာမရှိဘူး၊ ကျောင်းလည်း တက်ချင်တယ်၊ မြို့မှာ လည်း နေချင်တယ်၊ အဖေပါ လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"သူတို့ က အဖေ့ကို ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အဖေလည်း သမီးအမေ အမျိုးတွေကြားထဲ စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နဲ့ သွားမနေချင်ပါဘူးကွယ် ၊ အင်းလေ ... ငါ့သမီးက သွားချင်ရင်တော့ အဖေကော ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်လေး ဘာလေး ရနိုင်တာ ရှိမလား၊ ကိုလှမောင်ကြီးတို့ နဲ့ တိုင်ပင်မေးမြန်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ အဖေက ရန်ကုန်မပြောနဲ့ သမီးအမေတို့ မြို့ကို

တောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားတာ တစ်နှစ်ပြည့်အောင် နေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး

ကိုယ့်ရွာကိုယ်နေပြီး ကိုယ်တတ်တဲ့ သမ္ဗန်ပဲ ခတ်နေချင်တာပဲ။ စိတ်မညစ်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးက ကျောင်းနေချင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ အဖေ ထည့်တွက်ရမှာ ပေါ့။ အဖေ မတတ်နိုင်ပေမဲ့ ငါ့သမီးကိုတော့ ပညာတတ်စေချင်ပါတယ်။ သမီးအမေလည်း ဆန္ဒရှိခဲ့တာလေ။ ဟုတ်ပါတယ် ဒီမှာ ဆို ငါ့သမီးလေး အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ ပညာမတတ် အမြင်မကျယ် ဖြစ်မယ်။ ကြီးလာရင်လည်း အဖေ့လို သမ္ဗန်သမား တံငါသမားနဲ့ပဲ ရမှာပဲ....

ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆိုရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုထက် ငါ့သမီး ကောင်းစားမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စာထဲက အသွားအလာ ကြည့်ရတာတော့ ငါ့သမီးလေး ကျောင်းနေရမှာ ကလွဲရင် သူတို့ ဆီမှာ ထမင်းစားကျန်ခံသဘောနေရမှာ ထင်ပါရဲ့ "

"သူတို့ ခိုင်းတာ အလွမ်း လုပ်မယ်အဖေ၊ အလွမ်း ထမင်းဟင်းလည်း ချက်တတ်တာပဲ။ အဝတ်လည်း လျှော်တတ်တာပဲ။ တံမြက်စည်းလည်း ကြမ်းတိုက်လည်း လုပ်တတ်မှာ ပဲ။ အလွမ်း ကျောင်းတက်ချင်တယ် အဖေ"

အဖေက အလွမ်းကို မျက်ရည်ကြည် ရစ်လည်သော ငိုငင်တွေတွေ မျက်ဝန်းကြီးတွေနှင့်

ငေးကြည့်နေသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ အလွမ်းကို လာပို့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးလှမောင်ကြီးနှင့် အရင်ဦးစွာ အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ပါသည် ။ အဲဒီနောက်တော့ အလွမ်းတို့ သားအဖ ရန်ကုန်သွားဖို့ ပြင်ဆင်စီစဉ်သည် ။ ရွာကနေမြို့၊ အဲဒီကနေ

သဘောနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့။ အလွမ်းတို့ သားအဖကို ခေါ်လာသူမှာ ရွာက
ငံပြာရည်ကုန်ကူးတဲ့ ဦးလှမောင်ပင်။

*